

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ (Μαρκ. 1, 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Άγιο Ίωάννη τό Χρυσόστομο, στίς 31/12/1995)

1. Όταν ή έρημος γίνεται εύφορη γή

Τό Εύαγγέλιο πού άκούσαμε άρχίζει μέ τά λόγια: «Άρχή τοῦ Εύαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ». Καί άμέσως μετά συνεχίζει: «Φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ, έτοιμάσατε τάς όδούς τοῦ Κυρίου». Παράξενο πράγμα. Άρχή τοῦ Εύαγγελίου, εἶναι μιά «φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ». Καί σήμερα καί πάντοτε ἔτσι συμβαίνει. Ἡ άρχή τοῦ Εύαγγελίου εἶναι φωνή στήν «έρημο». Ἐκεῖ άρχίζει ή πάλη μέ τό κακό. Ξεκίνησε κάποια στιγμή στόν Παράδεισο καί τόν μετέβαλε σέ έρημο. Καί ἔπαυσε νά υπάρχει επίγειος Παράδεισος. Ὁ κόσμος όλόκληρος, σιγά-σιγά μετεβλήθη σέ έρημο, ὅπως μετεβλήθη ή άλλοτε πανεύφορος περιοχή πού σήμερα λέγεται Σαχάρα.

Τί νά πρωτοθυμηθεῖ κανείς; Τά έγκλήματα, τήν διαφθορά, τήν άνηθικότητα; Τό μίσος κατά τοῦ καλοῦ, στό ὁποῖο καταναῖ ὁ άνθρωπος όταν ξεφύγει άπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Ναί! Τό κακό όταν προχωρήσει, καταναῖ σέ μίσος κατά τοῦ καλοῦ. Σέ σατανισμό. Σέ θεοποίηση τοῦ κακοῦ.

Άλλά δέν φτάνει ὁ άνθρωπος μ' ένα πήδημα στό δαιμονικό αὐτό φρόνημα. Πρῶτα φεύγει άπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί αγαπάει τόν κόσμο καί τά έν τῷ κόσμῳ. Αγαπάει ὄχι τήν ψυχή του, ὄχι τόν Θεό, οὔτε τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, αλλά τόν έαυτό του σάν σαρκικό ὄν καί τά έν τῷ κόσμῳ. Γι' αὐτό άδελφοί μου όταν βλέπει κανείς τόν άνθρωπο νά ξεφεύγει άπό τό πνεῦμα καί νά γίνεται σάρκα, πρέπει νά βλέπει τήν έρημο νά προχωράει καί νά διαλύει τά πάντα.

Γι' αὐτό λέει τό Εύαγγέλιο: «φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ, έτοιμάσατε τήν όδόν τοῦ Κυρίου». Ἐκτιμεῖστε τήν όδό τοῦ Κυρίου, αγαπεῖστε την, προσπαθεῖστε νά τήν φτειάξετε μέσα σας. Στήν καρδιά σας πρῶτα καί μετά στά ἔργα. Στήν αντίληψη καί στήν κατανόησή σας πρῶτα καί μετά στά ἔργα. Γιατί πάντοτε εκείνο πού ἔχει ή καρδιά βγαίνει καί στά ἔξω.

Ἐνας άπό τούς μεγάλους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας λέγει:

«Θέλεις νά γνωρίσεις έναν άνθρωπο; Νά καταλάβεις τί είναι; Κοίταξέ τον πώς συμπεριφέρεται και πώς μιλάει. Γιατί όλα, και χειρονομίες και μορφασμοί και τρόπος συμπεριφοράς και λόγια, εκφράζουν τό έσωτερικό περιεχόμενο τής καρδιάς. Βγαίνουν από τήν καρδιά». Ή! αδελφοί μου. Ήν θελήσουμε νά ρίξουμε μιά ματιά στόν κόσμο, τί πίκρα θά γεμίσουμε, γιατί αισθανόμαστε ότι και σήμερα βρισκόμαστε σέ μιά έρημο.

Άλλά στήν έρημο αυτή, δέν είμαστε μόνοι. Αυτό είναι τό μεγάλο, τό σπουδαίο μήνυμα του Κυρίου μας Ήσου Χριστού και τής ένανθρωπήσεώς του, τήν όποία έορτάζουμε. Κάποιος βρίσκεται κοντά μας. Ξέρετε; Χειρότερη μορφή έρήμου στόν κόσμο δέν ήταν δυνατό νά φαντασθεΐ ό άνθρωπος από τήν στιγμή πού ό Υίός του Θεού ήταν καρφωμένος πάνω στό Σταυρό και γύρω του, δεξιά και άριστερά του, ήταν δύο ληστές και μπροστά του αναρίθμητα πλήθη Ήουδαίων πού τον ένέπαιζαν και τον κορόιδευαν.

Αυτή είναι ή εικόνα του κόσμου.

Γιατί στό κέντρο του κόσμου είναι ύψωμένος ό Σταυρός του Χριστού και έπάνω του είναι ό λυτρωτής. Και ξέρουμε ότι από τούς δύο ληστές ό ένας σώθηκε. Και ένας στρατιώτης ειδωλολάτρης, όμολόγησε πρώτος τον Χριστό Θεό και Βασιλέα του κόσμου.

Άπό τότε άρχισε ή έρημος νά ξαναγίνεται εύφορος γή. Γεμάτη από καρπούς πνευματικούς. Τίς πίο πολλές φορές μυστικούς και άγνωστους. Γιατί τελεσιουργείται τό μυστήριο τής ύπακοής στό θέλημα του Θεού άφώνως και άθορύβως, χωρίς κραυγές και χωρίς επίδειξη και χωρίς ντόρο. Μέσα στήν καρδιά του ανθρώπου έν σιγή και έν ήσυχία. Όπως μέ σιγή και ήσυχία κατήλθε από τον ούρανό ό σωτήρ του κόσμου Ήσου Χριστός και έσαρκώθη εις τήν κοιλία τής Άγίας Θεοτόκου· και έν σιγή, χωρίς νά τον καταλάβουν οι μεγάλοι και ισχυροί και σοφοί του κόσμου, έγεννήθη σέ μιά άκρη στό σπήλαιο τής Βηθλεέμ για νά τό μεταβάλλει σέ ούρανό και σέ θρόνο.

2. Χωρίς καλλιέργεια δέν παίρνουμε καρπό

Όμως για νά ξαναγίνει ό άνθρωπος από έρημος, Παράδεισος και για νά ξαναγίνει «είκόνα του Θεού και όμοίωση του» χρειάζεται κάποιος κόπος. Χρειάζεται φροντίδα.

Μιά φορά, είχε πάει ένας ιερέας σέ μιά φυλακή και κουβέντιαζε μέ ένα φυλακισμένο κατάδικο. Αυτός πάνω στή συζήτηση, άνοιξε τό στόμα του και έβρισε τήν μητέρα του.

-Εκείνη φταίει.

Πάγωσε ο παπᾶς. Τὴν ἤξερε τὴν μητέρα τοῦ φυλακισμένου. Καί τοῦ εἶπε:

-Τί λές παιδάκι μου; Τὴν μητέρα σου βρίζεις; Αὐτὴ εἶναι ἅγια γυναίκα.

Ἀπάντησε ὁ κατάδικος:

-Ποιὰ ἅγια γυναίκα; Πού μέ ἄφησε καί κατάντησα ἐδῶ.

-Μὰ αὐτὴ ἡ γεμάτη ἀγάπη γυναίκα;

-Ναί, τοῦ λέει. Αὐτὴ. Γιατί τό μόνο πού ἤξερε νά μοῦ λέει ἦταν:

«Παιδάκι μου, ἔφαγες καλά; Θέλεις τίποτε; Κοιμήθηκες καλά; Σ' ἀρέσει κάτι ἄλλο; Θέλεις νά βγεῖς ἔξω; Χρειάζεσαι χρήματα;» Δέν μοῦ εἶπε ποτέ λέξη γιὰ τὴν πορεία τὴν πνευματική. Ὅσο ἤμωνα κοντά της καί μέ εἶχε ὑπό τὴν σκέπη της, μπορεῖ νά ἤμωνα καλός μά δέν μποροῦσα νά τό χωνέψω ὅτι θά μέ κρατάει μόνιμα ἀπό τό χέρι. Καί ὅταν δόθηκε ἡ εὐκαιρία ξεπόρτησα. Καί καθώς ἤμουν ἄοπλος, γιατί ποτέ δέν μοῦ ἔδωσε διδάγματα πιάστηκα στήν παγίδα τῆς ἁμαρτίας καί κατάντησα ἐδῶ. Πές μου παπούλη, ποιός φταίει;

Ἔτσι εἶναι. Εἶχε δίκιο ὁ κατάδικος. Γι' αὐτό λέει ἕνας ἅγιος: «Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, ἡ μεγαλύτερη τύχη, ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο εἶναι νά συναντήσῃ στή ζωὴ του, ἔστω καί μιὰ φορά ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ πού θά τοῦ διδάξῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ καί θά τόν κάνει νά καταλάβῃ τί σημαίνει ζωὴ ἐν Χριστῷ. Ζωὴ κοντά στόν Χριστό, ζωὴ μέ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς»

Τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν Τιμόθεο: «Τέκνον Τιμόθεε, νῆφε». Δηλαδή, παιδί μου Τιμόθεε, ἔχε τά μάτια τῆς ψυχῆς σου ἀνοικτά. Κακοπάθησον. Ἀγάπα τὴν κακοπάθεια. Μὴν ἀγαπᾶς τὴν διασκέδαση καί τὴν χαρὰ τοῦ κόσμου. Γιατί θά σέ ἀπατήσουν. «Ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ». Καί ὅταν βρίσκῃς τὴν εὐκαιρία, μίλαγε καί στοὺς ἄλλους γιὰ το Θεό. Τό βλέπεις! «Ἐγὼ ἤδη σπένδομαι». Μετά ἀπό λίγο θά μέ σφάξουν. Ἡ ζωὴ μου θά τελειώσῃ, ὅπως δέν τό θέλει κανεὶς. Ἀλλά αὐτό δέν ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμένα. Λοιπόν πῆγε τζάμπα ἡ ζωὴ μου; Κατεστράφη ἡ ζωὴ μου; Ὅχι! Γιατί «ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος». Θά πεθάνω καί θά πάρω τόν στέφανο τῆς δόξης «ὄν ἀποδώσῃ μοι Κύριος, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» τῆς δευτέρας Παρουσίας του, ὁ δίκαιος κριτής.

Καί συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐ μόνον δέ ἐμοί», ὄχι μόνο σέ μένα. Δέν εἶμαι μόνο ἐγὼ προνομιούχος, «ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ». Ἀλλά καί σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀγάπησαν τὴν παρουσία του ἐπάνω στή γῆ. Πού ἐθεώρησαν τὴν «ἐπιφάνειά του», τὴν ἐνσάρκωσή του, τὴν ἐνανθρώπησή του, τὴν θυσία του ἐπάνω στό Σταυρό σάν τό μεγαλύτερο

ἀγαθό, σάν τήν μεγαλύτερη εὐεργεσία γιά ὅλο τόν κόσμο καί γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους. Σέ ἐκείνους πού τόν Χριστό τόν ἔβαλαν μέσα στήν καρδιά τους. Πού τόν κατάλαβαν, τόν πίστευσαν καί τόν ἀγάπησαν.

Καί ἐμεῖς σήμερα, μέσα στήν ἱερά κατάνυξη τῆς Θείας Λειτουργίας, ἄς κατανοήσουμε περισσότερο τήν ἀνάγκη νά νήφουμε νά κακοπαθοῦμε, νά ἀγωνιζόμαστε ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας καί νά νά κηρύττουμε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Πρῶτα στόν ἑαυτό μας, διαβάζοντάς το. Καί μετά στούς ἄλλους κηρύττοντάς το μέ ζῆλο καί θέρμη. Γιά νά μή ζητήσῃ λόγο ὁ Θεός. Καί νά μή μᾶς κατηγορήσουν τά παιδιά μας καί οἱ δικοί μας ὅτι δέν τούς δείξαμε, ὅπως ἔδειχνε ὁ Πρόδρομος καί ὅλοι οἱ ἀπόστολοι, τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ.

Εἶθε νά μᾶς φωτίζει ὁ Κύριος πρός αὐτή τήν κατεύθυνση. Ἀμήν.-